

Београд - Данас се навршава 20 година од предаје хрватских снага у Вуковару припадницима тадашње ЈНА, Територијалне одбране и добровољачких српских јединица.

Тада је тај град напустила већина хрватског становништва.

Готово тромесечну борбу за Вуковар Загреб сматра најважнијим догађајем савремене хрватске историје и стварања самосталне државе.

Неколико дана после уласка бивше ЈНА и српских територијалаца и добровољаца у Вуковар, хрватски заробљеници су из хангара на Пољопривредном добру "Овчара" тракторским приколицама превезени приближно два километра североисточно, где су поубијани и бачени у јаме.

У масовним гробницама на Овчари пронађено је, по хрватским изворима, 200 тела, а за појединима се још трага. Према оптужници Хашког трибунала из болнице су на Овчару одведена и убијена 194 лица.

На том подручју у јесен исте године убијено је и 19 српских цивила, у ноћи између 11. и 12. децембра 1991, у оближњем Паулин Двору. Према подацима Документационог центра "Веритас", лешеве су закопани у близини села где су ликвидирани, а касније су тајно пребачени у Ризванушу, око 500 километара даље, на обронцима планине Велебит у Лици.

Суд у Београду и Хашки трибунал за Овчару су петнаесторици оптужених изrekli казне од укупно 207 година робије, док је осијечки суд за убиство у Паулин Двору осудио Николу Иванковића на 12 година затвора.

Током 86 дана, колико су трајале борбе за град и луку на Дунаву, према хрватским подацима, погинуло је око 1.700 хрватских бранилаца и цивила.

Сукоби су почели у лето 1991. кад су хрватске снаге одвеле и убиле око 20 српских цивила због чега нико није одговарао. Тада је и блокирана касарна ЈНА.

Борбе су интензивирани кад су ЈНА, Територијална одбрана и српске добровољачке јединице почеле општи тенковско-пешадијски напад на град, у ком се налазило између 1.800 и 2.500 припадника Збора народне гарде, полиције и добровољаца.

Према хрватским подацима, у "сабирне центре" у Србији одведено је око 7.000 заробљених војника и цивила, а из Вуковара је евакуисано око 22.000 становника.

На попису несталих особа још увек се налази неколико стотина особа са вуковарског подручја, и Хрвата и Срба.

Највећи број Хрвата који су из Вуковара и околине евакуисани у јесен 1991, вратио се у та места крајем 1997. и на самом почетку 1998. године, пошто је дошло до мирне реинтеграције дотадашње српске области Источна Славонија, Барања и западни Срем (Хрватско Подунавље) у правни систем Републике Хрватске, у процесу које су организовале УН, а утврђен је Ердутским мировним споразумом из 1995. године.

У Вуковару су обновљени многи објекти, враћен је живот, али је и даље велики број оштећених објеката који сведоче о разарању тог града пре две деценије.

Према попису становништва из 2001. године, у Вуковару је живело 31.690 становника, од чега су око трећина Срби (32,8 одсто). У том граду је средиште Вуковарско-сремске жупаније и жупанијских установа. Ту је и средиште Заједничког већа општина, тела које усклађује интересе српске заједнице на том подручју, као и најјаче политичке партије Срба у Хрватској, Самосталне демократске српске странке.

(Б92-Танјуг)